



ת"פ 13605/03/16 - מדינת ישראל נגד בני מרוני, מרדכי מרוני (עציר) - נדון

בית משפט השלום בבאר שבע

04 ינואר 2017

ת"פ 13605-03-16 מדינת ישראל נ' מרוני(עציר) ואח'

פל"א 44205/16

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דרעי

נגד
הנאשמים

1. בני מרוני (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אברהם
2. מרדכי מרוני (עציר) - נדון

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

(בעניינו של נ' 1)

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של סחר בסם מסוכן, והחזקת סם שלא לצריכה עצמית. על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, בחודשים אוקטובר 2015 ועד מרץ 2016, שימש סימון דנילוב כסוכן משטרתי סמוי (להלן: "הסוכן") וזאת על מנת להילחם בתופעת הסחר והפצת הסמים באזור.

בתאריך 22.12.2015 הגיע הסוכן לרחוב רינגלבלום בבאר שבע, שם פגש בנאשם 1 יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה, וביקש מהנאשם 1 "להסתדר" ושאל אותו אם יש "מהלמעה או מהלמטה" כשהוא מתכוון לסמים מסוג קוקאין או הירואין בהתאמה. מיד בהמשך למתואר, נענה הסוכן על ידי האחר כי יש "מהלמטה" וביקש מהסוכן כסף. הסוכן ביקש מהאחר "פאקט" אחד לטעום אותו, כשהוא מתכוון למנה אחת של סם מסוכן מסוג הירואין.

מיד ובהמשך האמור לעיל, שאל הסוכן כמה עליו לשלם בעבור הסם ונענה על ידי הנאשם 1 כי עלות הסם היא 100 ₪. הסוכן ביקש לקנות מנת הירואין בעלות של 100 ₪ ובשלב זה עזב האחר את המקום והסוכן נשאר לחכות לשובו יחד עם הנאשם 1. במעמד זה ביקש הסוכן מהנאשם 1 שיבטיח לו כי איכות הסם טובה ונענה על ידו כי: "לא טוב, תבוא

עמוד 1



אני נותן לך את ה-100, בסדר?". לאחר פחות מדקה חזר האחר למקום העסקה, מסר לסוכן את הסם ואמר: "אם לא טוב, אני אתן לך את ה-100 שלך ועוד 200 ₪ ממני".

על פי המתואר בעובדות אישום מספר 2 לכתב האישום המתוקן, בתאריך 2.2.2016 התקשר הסוכן לטלפון הנייד של הנאשם 1 וביקש לרכוש ממנו סם מסוכן מסוג הירואין. בהמשך למתואר לעיל, אמר הנאשם 1 כי אמו בבית החולים והפנה אותו לנאשם 2 על מנת לרכוש ממנו את הסם. בהמשך למתואר לעיל, הלך הסוכן לרחוב שמחה אסף, שם החזיק הנאשם 1.12 גרם נטו סם מסוכן מסוג הירואין שלא לצריכתו העצמית.

במסגרת ההסדר שהושג לקראת סיומה של פרשת התביעה, לא הייתה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו.

טיעוני הצדדים:

באת-כוח המאשימה במסגרת טיעוניה הכתובים לעונש, הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, בכללם שלום הציבור וביטחונו. לדבריה ניתן ללמוד כי הנאשם עסק במכירת סמים כמשלח יד, דבר הנלמד מטיב המעשים, רצף ביצועם ויתר הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה. כך הפנתה בין היתר למיידיות ביצוע העסקה, התחייבותו של הנאשם לאיכות הסם וחלקו המרכזי בעסקת הסחר. אליבא דידא מדובר בשתי עסקאות שבוצעו במועדים ובנסיבות שונים ומשכך יש לקבוע מתחם נפרד לכל אישום. על רקע האמור לעיל ועל רקע הפסיקה הנוהגת סבורה כי יש לקבוע בגין האישום הראשון מתחם הנע בין 12 ל-24 חודשים מאסר בפועל ואילו בגין העבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, מתחם הנע בין 8 ל-18 חודשים מאסר בפועל והכל לצד ענישה נלווית. בגדרי המתחם ביקשה לתת משקל נכבד לעברו הפלילי המכביד, כאשר בהעדר הליכי שיקום יש בו כדי למקם את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של המתחמים להם היא עותרת. בנוסף עתרה להורות על הפעלתו של המאסר המותנה בן 6 חודשים, במצטבר לכל עונש אחר שייגזר על הנאשם.

באת-כוח הנאשם מנגד, ביקשה שלא למצות עמו את הדין. לדבריה עונשו של הנאשם לא אמור לעלות על עונשו של אחיו, הנאשם 2, דהיינו 12 חודשים מאסר בפועל, הכוללים את הפעלתו של המאסר המותנה. ככל שהדבר נוגע לנסיבות ביצוע העבירה, ביקשה ללמד כי חלקו קטן מחלקו של אחיו, באשר זה האחרון הוא זה שהביא את הסם וקיבל את הכסף מהסוכן. עוד ביקשה לראות בהתנהלותו של הסוכן ככזו העונה להגדרה של "סוכן מדיח" על הנגזרות שיש לכך כפי הפסיקה הנוהגת. בהקשר לכך פירטה כי לנאשם אמנם עבר פלילי, יחד עם זאת אין לחובתו הרשעות בסחר בסמים וכך גם לא היו קיימים לגביו מידעים כי הוא עוסק בסחר בסמים. האמור לעיל על רקע עדותו של הסוכן, כי התקשה להשיג את הטלפון שלו, מעלה חשש כי הסוכן הוא זה ששכנע את הנאשם למכור לו סמים והדיחו לעשות כן.

מעבר לכך ביקשה לציין את הפגיעה של מאסרו ומעצרו של הנאשם על משפחתו, בדגש על אמו, אשר אינה בקו הבריאות ונתמכת על ידי הנאשם. נתון זה מקבל משנה תוקף נוכח כך שזו נפלה ומעדה וזקוקה לתמיכה וסיוע מוגברים. הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע המעשים, דבר שפגם בשיקול הדעת שלו. מעבר לכל אלה ביקשה לתת משקל להתנהלות היחידה החוקרת והמאשימה, בכלל זאת מחדלי חקירה ואפליה בין הנאשמים וזאת בשים לב לכך



שבענינו של הנאשם 2 שהביא את הסמים, הסכימה המאשימה לייחס לו עבירה של החזקת סם לצריכה עצמית.

דין והכרעה:

בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. תקצר היריעה מלפרט את המבחנים השונים שנקבעו בפסיקה ביחס לשאלה מה ייחשב כמעשה אחד, ומה ייחשב כאירוע אחד וזאת לצורך קביעת מתחם עונש הולם על פי תיקון 113. בית המשפט העליון נדרש באריכות לסוגיה זו במסגרת ע"פ 4910/13 **אחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל**. בסופו של פסק דין זה, מתקבלת בדעת רוב עמדת כב' השופטת ברק-ארז יחד עם דעתו של כב' השופט פוגלמן לפיה, בבואו של בית משפט לקבוע אם מדובר באירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד, אם לאו, יש להחיל את מבחן "ניסיון החיים" ומבחן "הקשר ההדוק". עוד ראה בהקשר לכך, ע"פ 361-04-14 **גיא פן נ' מ"י**, רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מ"י** וע"פ 5643/14 **אחמד עיסא נ' מ"י**.

יישום האמור לעיל בתיק שלפניי הביאני לכלל מסקנה כי יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחת מן העברות, הגם שמדובר באותו סוג סם, והגם שאלו מבוצעות בעקבות פנייתו של הסוכן. הדברים אמורים ראש וראשונה נוכח חלוף הזמן הניכר בין העסקה הראשונה לבין העבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, ומגיע לכדי כחודש וחצי. עוד בית-המשפט נותן דעתו לשוני בעברות ולנסיבות השונות האופפות את ביצוען. כך גם מקום בו ייזום העסקאות תחילתו בפנייה של הסוכן לנאשם, ישנו קושי לדבר על תכנית עבריינית אחת, וממילא אין זוהי גם טענתו של הנאשם. לא למיותר לציין כי ברמה העקרונית בית-המשפט מתקשה לראות מדוע מצבו של עבריין הבוחר לו "תחום עיסוק פלילי", ואגב כך שב וחוטא פעם אחר פעם בעברות כחלק מאותו דפוס חיים עברייני, ייטב אל מול מי שבאופן ספורדי מבצע עברות שאינן כחלק מתכנית עבריינית אחת, או שלא ברצף אחד מתמשך.

על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית-המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

הערך החברתי המוגן העומד בבסיס עבירות הסמים הינו בראש ובראשונה בריאות הציבור. בתי המשפט חזרו רבות על הצורך במיגור עבירות אלו וזאת בכל שלבי מערך הפצת הסם, החל בשימוש עצמי וכלה בעבירות הסחר החמורות. עבירות אלו לרוב מלוות ואף יוצרות עבירות נוספות וזאת בשל הצורך העז והבלתי נשלט, למצער, להשיג את אותה מנת סם. ביחס לכך ראה דברי בית-המשפט העליון בע"פ 3117/12 **ארביב נ' מדינת ישראל** (6.9.12) לעניין הנזקים שנגרמים בעקבות עבירות הסמים: **"בית משפט זה עמד, לא אחת, על חומרתן היתירה של עבירות הסמים, ועל ההשלכות הקשות שיש לשימוש בסם על גופו ועל נפשו של המשתמש"**.

על החומרה בענישה שיש לנקוט כלפי המעורבים בשרשרת הפצת הסם ראה ע"פ 211/09 **שמעון אזולאי נ' מדינת ישראל** (22.6.2010):

...הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכל, לשרת את מטרת הגמול לעבריין על עיסוק בסם

עמוד 3



העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד. מזה זמן רב, מדגישים בתי המשפט בפסיקתם את חשיבות הערך הענישתי בעבירות סמים כאחד הכלים החשובים בפעילות לביעורו של נגע הסמים. ההחמרה בענישה בגין עבירות סמים משרתת את מטרות הגמול והרתעה, שהן היעדים העיקריים של הענישה בתחום הסמים.

וכן ר' גם ע"פ 5953/13 מ"י נ' דוידי אהרון (6.7.14):

בית משפט זה הביע לא אחת את עמדתו כי את נגע הסמים יש לעקור מן השורש, וכי לאור הנזק העצום שמסבים הסחר והשימוש בסמים בכלל, ובסם הקוקאין בפרט, ליחידים ולחברה בכללותה, יש להיאבק במעורבים בעבירות סמים, על ידי הטלת עונשים מרתיעים והולמים, תוך התחשבות בין היתר, בכמות הסם ובטיבו, בחומרת העבירות שבוצעו, בחלקו של הנאשם בהן ובעברו הפלילי [ראו למשל: ע"פ 972/11 מדינת ישראל נ' יונה, [פורסם בנבו] פסקה 4 (4.7.2012) (להלן: עניין יונה)].

אשר לעבירה של אחזקת סם שלא לצרכיה עצמית. בבש"פ 10638/08 יפתח ויצמן נ' מ"י התייחס בית-המשפט העליון לעבירה זו בציינו:

העבירה של אחזקת סמים שלא לצריכה עצמית היא אחותה של עבירת הסחר בסמים, והעונש המרבי לגביהן שווה - עד עשרים שנות מאסר או קנס פי עשרים וחמישה מן הקנס האמור בסעיף 16(א)(4) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (סעיף 7(ג) לפקודת הסמים לעניין החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, וסעיף 19א לעניין יבוא וסחר). ראו גם קדמי, על פקודת הסמים המסוכנים, הדין בראי הפסיקה, מהדורת תשס"ז - עמ' 86, 185, 198. הצד השווה בין שתי העבירות הוא הזיקה להפצת הסמים לזולת, בפוטנציאל או בפועל, בין בתמורה (סחר) ובין אם אחרת.

בע"פ 1987/15 עופר דורי נגד מדינת ישראל התייחס כב' השופט מזוז לחומרתן של עבירות הסחר וההפצה של סמים מסוכנים בהדגישו את המשקל שיש לתת לשיקולי הרתעה אל מול שיקוליו האישיים של הנאשם:

"על חומרתן של עבירות סחר והפצה של סמים מסוכנים ועל הצורך להיאבק בהן באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה עמד בית משפט זה לא אחת, תוך הדגשה שבעבירות אלה יש ליתן משקל ממשי לשיקול ההרתעה אל מול השיקולים האישיים (ע"פ 9482/09 ביטון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.7.2011); ענין אבו רגייג)."

בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, הרי בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, ניתן למצוא מגוון רחב של עונשים החל מעונשים צופי פני עתיד ועד לעונשים המגיעים לכדי שנה וחצי מאסר בפועל ולמעלה מכך. בצד האמור לעיל, ניתן להבחין כי על דרך הכלל, ה"שדרה המרכזית" של הענישה בגין העבירות של החזקת סמים קשים במשקלים של מספר גרמים שלא לצריכה עצמית, נעה בין עונש מאסר בפועל בן מספר



חודשים ועד שנה וחצי מאסר בפועל. על דרך הכלל, בעבירות בכגון דא, בתי המשפט שטים ליבם **לכמות הסם, טיבו, חומרת העבירות שבוצעו, חלקו של הנאשם ועברו הפלילי.**

ברע"פ 747/14 לוי נ' מ"י (בית-המשפט העליון, מיום 11/2/14) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע לאחר הוכחות בעבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית ונידון ל-8 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים. בתיק זה דובר בנאשם שהחזיק הרואין במשקל 5 גרם מחולק ל-6 אריזות וקוקאין בתחתוניו. כב' השופט מלצר מציין כי המתחם אותו קבע בית משפט שלום הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר הינו הולם הנסיבות וכי שיקולי השיקום הובילו לכך שעונש המאסר לא היה לתקופה ממושכת במיוחד.

ברע"פ 114/12 זיתון ואח' נ' מ"י (בית-משפט מחוזי מרכז, מיום 31/10/12) נדחה ערעור נאשמים שהורשעו בעבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית ושנידונו ל-36 חודשי מאסר ו-14 חודשי מאסר (כאשר בעניינו של אחד הופעל עונש מותנה כך שהושתו עליו בסה"כ 28 חודשי מאסר בפועל).

ברע"פ 9440/08 אבו סג'יר נ' מ"י (בית-המשפט העליון, מיום 12/11/08) נדחתה בקשת ערעור (כב' השופט לוי) של נאשם שהורשע בעבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית ונדון למאסר בפועל בן 7 חודשים.

בת"פ 3307/03 מ"י נ' עבאס (בית-משפט השלום רמלה, מיום 19/12/06) - הורשע נאשם בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית ונידון למאסר מותנה לצד רכיבי ענישה נוספים. בעניין זה יש להדגיש כי מדובר בגזר דין שניתן בטרם התיקון לחוק וכי דובר בנסיבות מיוחדות של חלוק זמן ובנאשם שהיטיב דרכיו.

בת"פ 56331-01-15 מדינת ישראל נ' יונן חיים (שניתן על-ידי מותב זה) נגזרו על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר מותנה, בן 3 חודשים חלקו בחופף, בגין החזקת סמים שלא לצריכה עצמית. בתיק זה דובר על נאשם אשר החזיק שם ב-20 מנות של סם מסוכן מסוג הרואין במשקל של 4.6774 גר' נטו שלא לצריכתו העצמית.

בעבירת הסחר בסם מנעד מדיניות הענישה הנהוגה הינו רחב ונע בין עונשי מאסר של מספר חודשים בודדים וכלה ב-24 חודשים ואף יותר לכל עסקה.

בית המשפט שתייבו לטיבה חומר, לכמות, למספר העסקאות ודירות, לתמורה שהתקבלה עבור הסם וכן ליתרה הנסיבות אופפות את העסקאות.

בית המשפט העליון נדרש לסוגית מתחמי הענישה הראויים בעבירות של סחר בסם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של גרמים בודדים ואף פחות מכך: ברע"פ 126/15 טל חביף נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (15.01.2015), דובר בנאשם אשר הורשע בשלוש עבירות של סחר בסם מסוכן, בכך שבשלוש הזדמנויות מכר לסוכן משטרת סם מסוכן מסוג קוקאין במשקלים 0.39 גרם, 0.81 גרם ו-2.5 גרם. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם **עבור כל עבירה נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר**. בית המשפט המחוזי לא התערב במתחמים שנקבעו, אך קבע כי אלה מתונים. בדומה, אף בית המשפט העליון אשר דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם, ציין כי מדובר במתחמי ענישה הולמים - ואף



מקלים. לאמור, בית המשפט העליון קובע כי מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בגין ביצוע עבירת סחר בסם מסוג קוקאין במשקל הנמוך מגרם אחד, הינו הולם ואף מקל.

במסגרת רע"פ 7681/13 יוסף דקה נ' מ"י (21.1.14) - נדחתה בקשת ערעור על חומרת העונש מטעם נאשם אשר נידון ל-10 חודשי מאסר בגין שתי עבירות של סחר בסם מסוכן מסוג הרואין במשקל מצטבר של 2.818 ג';

במסגרת רע"פ 2122/13 יצחק דבש נ' מ"י (9.5.13) - נדחתה בקשת ערעור על חומרת העונש מטעם נאשם אשר נידון ל-40 חודשי מאסר בפועל ולאחר הפעלת המאסר המותנה ל-46 חודשים בגין 2 עבירות של סחר בסם מסוג קוקאין בשקל כולל של 6.4336 ג' ובתמורה מצטברת בסך של 3,220 ₪ וכן בעבירה נוספת של אספקת סם מסוג קוקאין;

במסגרת ע"פ (מח' - חיפה) מ"י נ' אלביליה (18.10.12) - התקבל ערעור על קולת עונשו של נאשם אשר הורשע בעבירה בודדת של סחר בסם מסוג קוקאין במשקל של 3.535 ג' ועונשו הוחמר מ-12 חודשי מאסר בפועל ל-16 חודשים;

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים נמצאת במדרג הבינוני. ראשית יש ליתן הדעת לטיב הסם שאותו החזיק הנאשם ובו סחר, היינו סם הרואין שנמנה על הסמים הקטלניים. עוד ולחומרא יש ליתן הדעת לעובדה כי עבירת הסחר מבוצעת בצוותא חדא עם אחר, דבר אשר יש בו מחד להקל על ביצוע העבירה ומאידך להקשות על גילויה. המדובר בעבירת סחר המבוצעת בצהרי היום, בטבורה של עיר, תוך ייזומה והוצאתה לפועל פרק זמן קצר ביותר מהרגע שבו נפגש הסוכן עם הנאשם והאחר.

הנאשם מפגין בקיאות בטרמינולוגיה הנוגעת לסחר בסם, למחירים, כך גם לאיכותו של הסם. המדובר בשתי עבירות המבוצעות בהפרש של כחודש וחצי אחת מרעותה וכמכלול, מלמדים כי אין המדובר במעידה חד פעמית. אשר לעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, הרי שבין אם מדובר בהחזקה בלעדית או בהחזקה משותפת לנאשם 1 יחד עם האחר, חומרה מוצא בית-המשפט בעובדה כי זה מאפשר נגישות לאותו סם מסוכן אפילו זה לא נמצא בקרבת מקום, תוך הפניית הסוכן למקום הימצאו. הנאשם אינו משתמש בסמים לצריכתו העצמית ומשכך יש להקיש כי מעורבות זו מבוצעת על רקע בצע כסף גרידא ועל חשבון בריאותו של הציבור.

מנגד ולקולא, כמות הסם מבלי להקל בה ראש, אינה גבוהה, כך הם הדברים בנוגע לכסף ששולם בגין אותו סם. חלקו של האחר בביצוע העסקה גבוה יותר מחלקו של הנאשם, אם כי לא באופן משמעותי. עוד ולקולא תילקח בחשבון העובדה כי באישום השני הנאשם לא נרתם כל כולו לצורך אותה מכירת סם מבוקשת מצדו של הסוכן. הלה ציין כי הוא בבית חולים יחד עם אמו ומשכך הפנה את הסוכן לאותו אחר. הנאשם נוהג כסוחר סמים, יחד עם זאת אין לומר כי זה מצוי גבוה בשרשת הפצת הסם, ואף לא קרוב לכך.

מכל המקובץ לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון נע בין 6 ל-18 חודשים מאסר בפועל ואילו בגין האישום השני נע בין מספר חודשי מאסר ועד ל-14 חודשים מאסר בפועל.



בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא תילקח בחשבון הודאתו, אשר גם אם הגיעה בסופה של פרשת התביעה, עדיין מגלמת בתוכה חיסכון בזמן שיפוטי יקר. עוד יש בהודאה זו משום נטילת אחריות והבעת חרטה. במאסרו ומעצרו של הנאשם השפעה על משפחתו, בדגש על אמו, אשר אינה מצויה בקו הבריאות ולאחרונה אף נפלה ושברה את ידה.

מנגד ולחומרא, יש לתת משקל לעברו הפלילי של הנאשם, אשר כולל 12 הרשעות קודמות במגוון עבירות, בדגש על עבירות רכוש. הנאשם ריצה בעבר עונשי מאסר וגם מאסר מותנה שתלוי ועומד נגדו, לא היה בו כדי להרתיעו. לצד האמור לעיל, מרבית עברו הפלילי של הנאשם הינו מלפני עשור ויותר, כאשר אין לחובתו עבירות שעניינן סחר בסם מסוכן או החזקת סם שלא לצריכה עצמית. משכך, משקלו של עבר פלילי זה ימותן ויהיה במשורה.

בתיק זה לא התבקש תסקיר שיפוט את מלוא התמונה הנוגעת למאפייניו של הנאשם, בדגש על הסיכון להישנות התנהגות פורצת חוק, מידת הזדקקותו להליך טיפולי, בדגש על גמילה מחומרים משני תודעה ויכולתו להירתם מהליך שכזה. בין כך ובין כך, ברי כי אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם.

באת-כוח הנאשם ביקשה במסגרת הטיעונים לעונש, לתת משקל לכך שהסוכן פעל כ"סוכן מדיח". טיעון זה אין בידי בית המשפט לקבל וזאת מן הטעם העיקרי שלא הונחה בפני בית המשפט תשתית ראיתית מצד ההגנה, שיהיה בה כדי ללמד בדבר דפוס פעולה כזה של סוכן מדיח. בהקשר לכך, הסוכן העיד כי מכיר את הנאשמים כמי שעסקו בסחר בסמים, הסביר שהקושי להשיג את הטלפון של הנאשם היה נוכח היותו חשדן, דחה את טענת ההגנה לפיה היו פעמים שביקש מהנאשם 1 לרכוש סמים וסורב. עוד נלמד כי ייזום העסקה, כאמור באישום הראשון, לא נעשה מתוך לחץ של הסוכן על הנאשם 1 אלא לאחר שהסוכן יחד עם מפעילו חלפו בסמוך לביתם של הנאשמים והיו על פי הנטען, עדים לביצועה של עסקה. עוד נטען על ידי הסוכן כי ככל שהיו שיחות בינו לבין הנאשם 1, שלא נעשו בנוכחות המפעיל, אלו דווחו בדיעבד לידי המפעילים.

אכן ההגנה פעלה נמרצות על מנת להפריך טענות אלו, בדגש על הגשת בקשה לקבלת חומרי חקירה ועתירה לגילוי ראיה, שתוכלנה ללמד האם אכן דיווחים שכאלו הועברו והאם יתר הנתונים שהעידו עליהם מי מעדי התביעה, מוצאים עיגון ראיתי בזמן אמת. דא עקא שטרם החלה פרשת ההגנה וכך גם לא נידונה אותה בקשה לגילוי ראיה, משכך המסד העובדתי לצורך הכרעה בסוגיה, אינו מלא ואף לא קרוב לכך.

ככל שהדבר נוגע לעונש שהושת על הנאשם 2 כ"נקודת עיגון" בנוגע לנאשם 1, יש להקדים ולומר כי העונש בן 12 חודשים שנגזר על הנאשם 2 הושת עליו במסגרת הסדר סגור לעניין העונש. במצב דברים זה בית המשפט אינו גוזר בהכרח את העונש שראוי היה להשית על הנאשם, אלא קובע אם מדובר בעונש סביר, שיש לכבדו. כך גם מטבעם של דברים, מקום בו מדובר בהסדר סגור, בית המשפט אינו יכול להחשף למכלול הנתונים שעמדו בבסיס ההסדר, לרבות הקשיים הראיתיים ועוצמתם, שיכול והובילו להשגתה של הסכמה עונשית כזו או אחרת. הגם כך, בית המשפט מוכן להניח כי על רקע כתב האישום בו הודה הנאשם 1 בהצטרף לעברו הפלילי המכביד יותר של הנאשם 2, הכולל גם עבירות של סחר בסם מסוכן, עונשו של נאשם 1 לא יכול להיות גבוה מעונשו של הנאשם 2 ובמידה מסוימת אף אמור להיות נמוך יותר (זאת ללא קשר למאסרים מותנים שאינם חלק מנסיבות ביצוע העבירה בתיק דנן).



אופן הפעלתו של המאסר המותנה:

על דרך הכלל מאסר מותנה יש להפעיל במצטבר לכל עונש מאסר אחר, זוהי הפסיקה הנוהגת וזוהי לשון סעיף 58 לחוק העונשין, אשר מחייב את קיומם של טעמים שירשמו לחפוף עונש מאסר זה באופן מלא או חלקי. בעניינו של הנאשם שבפני, נוכח הודאתו, נוכח העבירות שבגינן מלכתחילה הושת המאסר על תנאי (שאינן כוללות סחר או החזקה שלא לצריכה עצמית) וכן מטעמים שלפנים משורת הדין, מצאתי להורות כי המאסר המותנה יופעל מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 11 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו 1.3.16.
- ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים מת.פ. 50045-10-12 כך ש- 3 חודשים ממנו יהיו במצבר ו- 3 חודשים בחופף. סך הכל ירצה הנאשם 14 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו.
- ג. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות סמים מסוג עוון.
- ד. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות סמים מסוג פשע.
- ה. 2,000 ₪ קנס או 10 ימים מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.8.2017 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

ניתן צו לסמים: להשמיד.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום ו' טבת תשע"ז, 04/01/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט